

På maj-tur med Lillesand Paddleklubb

Michael Thaarup og Bjarke Egelund.

Lillesand er en lille by på den norske sydkyst omkring 25 km fra Kristiansand – centralt beliggende i en vidunderlig skærgård. Byens kajakklub (eller paddleklub som de kalder det i Norge) var for få år siden ved at gå i opløsning, men takket være den nuværende formand Peter Jensen (ja han er dansker) og nogle få ildsjæle kom klubben på ret køl igen. Klubben har nu et medlemstal på omkring 60 inkluderende en børne-

afdeling med børn ned til 8-10 års alderen. Hvert år i maj måned afholdes en fælles tur og i år gik turen fra Arendal (ca. 35 km længere oppe af kysten mod Oslo) tilbage til Lillesand.

For at give turen en ekstra dimension, mulighed for at netværke og få nye venskaber, blev der sendt invitationer ud til kajakklubber i alle verdenshjørner og sågar til Danmark. Vi var fire danskere fra forskellige nordjyske kajakklubber der takkede ja til invitationen og tog til Norge i Kr. Himmelfartsdagene 14.-17. maj 2015.

Invitationen lød på at begynde turen fra Arendal onsdag d. 13. og padle ud til øen Merdø, nogle få kilometer fra Arendal, men på grund af arbejdsmæssige forhindringer måtte vi nøjes med at stå på turen fra morgenen d. 14. maj. I den forbindelse skal det nævnes at det var en tur med rig mulighed for at stå på og af undervejs, hvilket flere da også benyttede sig af. I det hele taget var turen lagt an på, at det var for alle frigivne roere og der var stor diversitet i gruppens kajak-erfaring.

Kl. 10 om formiddagen d. 14. maj mødtes vi med resten af selskabet ved et passende isætningssted i Arendal og turen kunne nu rigtigt begynde. Det viste sig at gruppens størrelse nu nåede op på 17 roere med repræsentation fra Danmark, Lillesand og omegn, men også folk fra Oslo og sågar helt fra Fredrikstad. Efter en kort præsentation og nogle hurtige dessiner fra turlederen Peter satte vi kursen mod de arendske kanaler som turens første seværdighed.

Det skulle vise sig at blive en tur med utrolig stor variation i rovand og med et særligt tema for smalle passager mellem skær og øer samt egentlige kanaler. Peters ide med turen var ikke at tilbagelægge mange kilometer, men distancer på mellem 17 og 25 km om dagen. Vi fik heller ikke afdækket en stor del af kysten, men fik derimod set rigtig meget af stykket mellem Arendal og Lillesand og fik roet ca. 75 kilometer i bedste slalom-stil mellem skær og øer.

Den første etape af turen gik som nævnt rundt i de indre vandveje omkring Arendal igennem passager så smalle, at stort set kun

kajakker havde en chance for at følge med. Derefter blev kursen sat mod den mere yderligt beliggende del af kysten, men først med en frokostpause på en lille halvø lidt nordøst for Fevik. Her var en fin lille sandstrand lige ved et pænt stort græsareal, der i øvrigt havde været glimrende som lejrplads, men den må vi have til gode til en anden gang. Her var det tid til at fylde depoterne og hvile lidt inden næste etape. Halvøen gav fint læ for vinden der kom fra en sydlig retning, hvilket betød at der var pålandsvind og potentielt bølger når vi efter frokosten skulle videre rundt om hjørnet.

Dagens mål var en lille gruppe øer kaldet Valøyene lige ud for byen Grimstad. Denne sidste del af dagen skulle padles på et ret åbent stykke og som nævnt stod der en sydlig vind ind på kysten, så der var lidt bølger. Det blev vedtaget at dele gruppen i to, hvor den ene del ville gå langs med kysten, hvor der måske var lettere at finde læ. I håb om netop at finde nogle gode bølger valgte vi at slutte os til den anden gruppe, der ville udforske de yderligste skær, men ellers gå samme vej mod Valøyene. Det blev hurtigt

klart at vinden var ved at lægge sig, så der var ingen problemer med den valgte rute – kun nogle behagelige bløde dønninger fra siden som alle klarede uden problemer. Den gruppe der roede tættere på kysten kom først til lejrpladsen på Valøyene og havde også haft en fin tur. Egentlig er det muligt de faktisk havde flere bølger at arbejde med på deres rute, idet klippekysterne giver refleks-bølger som forplanter sig langt ud fra kysten, men især giver kaotiske bølger tæt ved land.

Lejrpladsen på denne første dag var utrolig velegnet til kajakker. Valøyene er en gruppe øer og skær, der danner et stræde imellem sig som går parallelt med kysten og formentlig giver roligt vand selv i mere hårdt vejr. Lejrpladsen lå omtrent midt i strædet på den største af øerne. På den anden side af strædet var der en

fortøjningsplads som flere sejlbåde benyttede sig af. Vores lejr var fin for kajakker, da der var to små vige med sandstrand – perfekt til kajakparkering. Derudover var pladsen ganske stor og kunne sagtens rumme de omtrent 10 telte vi havde med. Underlaget var de fleste steder jævnt med kort græs og god jord til pløkker – en gedigen campingplads. Men, der var naturligvis en grund til at det var så pæn en græsplæne – der gik nemlig får på øen og de havde da også afmærket deres territorie her. Heldigvis var det en tør og varm dag, så de værste ekskrementer kunne godt skræbes til side.

Om aftenen blev der lavet bål og så var det tid til underholdende indslag. Peter havde nemlig anmodet om at vi alle tog et eller andet med som kunne deles med de andre som f.eks. en sang, noget mad eller drikke, noget smart udstyr osv. I øvrigt en rigtig god ide når man som her samler folk fra nær og fjern som ikke nødvendigvis kender hinanden. Peter selv havde medbragt dej til vafler og et vaffeljern til brug over åben ild. En anden havde medbragt en hel svineskank der var saltet og tørret på særlig norsk maner. Her var det bare at gå i gang med en stor kniv

og skære stykker af som kunne spises som snacks til rødvinen eller efter behag. Da begge os undertegnede har musikalske tilbøjeligheder havde vi i al hast (mens vi ventede på færgen i Hirtshals) indøvet en skotsk folkesang som vi fremførte med to stemmer og lidt fløjtespil. Senere blev der serveret Irish coffee og resten af aftenen blev der hygget og lunet omkring bålet som afslutning på en solrig og begivenhedsrig dag.

Fredag blev endnu en dag med roning i smalle passager og også egentlige menneskeskabte kanaler. Dagens første stop skulle blive byen Grimstad, hvor der kunne provianteres. På vejen dertil gik turen igennem det

smalle sund mellem Hesnesøya og Kvaløya med smukt beliggende huse på begge sider, helt ned til vandet. Herfra roede vi ind i en tilsyneladende lukket fjord, men som man efterhånden lærer, så er skærgården hullet som en ost og der er næsten altid nye vandveje. Her havde nordmændene dog været nødt til at finde hakker og skovle frem for at grave den kanal som kaldes Hesneskanalen som vi selvfølgelig også skulle ro igennem. På den anden side af kanalen roede vi ud igennem endnu et smalt sund og rundt om et hjørne og så var vi lige i indsejlingen til Grimstad.

Det skal understreges, at byen bestemt ikke lever op til sit navn. På en fin dag som denne tog byen sig rigtig godt ud fra vandsiden, hvor de hvidmalede huse funkede i solen og kirkespiret hævede sig op over byen omkranset af store træer.

Vi holdt en lang frokostpause, hvor nogle ikke kunne modstå fristelsen til at indtage byens cafeer. For nogle var pausen lige rigeligt lang, men det skulle vise sig, at der var lokale forhold at tage højde for på resten af dagens etape, hvor tingen var essentiel. Vi forlod Grimstad og satte kursen sydover med et stop på øen Lyngholm, hvor vi tog afsked med to roere, der ikke kunne afse mere tid til skærgårdsroning for denne

omgang. Vi andre fortsatte mod sydvest til et sted hvor en række smalle fjorde skar sig ind i landet. Dagens mål var nemlig Reddalsvatnet som før i tiden var en sø, men efter udgravning af Reddalskanalen i 1877 blev forbundet med havet. Det var sin sag at finde den rette fjord at padle ind i, men Peter var godt forberedt efter at have roet turen to gange før. Endvidere viste det sig at han også havde styr på strømforhold og det var netop derfor vi havde ventet til midt på eftermiddagen før vi roede

ind i kanalen. Strømmen gik på dette tidspunkt indad, så vi nød godt af en betragtelig strøm der førte os ind igennem den ca. 200 meter lange kunstige kanal og videre ind igennem en ca. 2,5 km lang naturlig kanal inden den åbnede op i søen Landvikvatnet. For at komme helt til Reddalsvatnet måtte vi væbne os med lidt mere tålmodighed. Peter dirigerede os, med sin sædvanlige afslappede turlerdestil, mod et stykke gulnet rørskov på den modsatte bred. Først da vi kom helt tæt på kunne vi se at der sørme igen åbnede sig en smal passage til en kanal der stort set var dækket af skov på alle sider. Eventyrligt. På den anden side af denne, dagens sidste kanal, var vi omsider i Reddalsvatnet og roede det sidste stykke til en tæt skovbevokset ø, hvor Peter havde fundet en lille lejrplads. Det var en helt anden kvalitet end den lejr vi kom

fra, da der var knæhøj bevoksning af alskens urter iblandet brombær. Men vi fik trampet lidt ned og lagt os til rette så godt vi kunne. Det skader heller ikke med lidt udfordringer. Pladsen var sådan set meget charmerende og vi havde glæde af aftensolen mens der blev kokkereret på Trangia i den danske afdeling og andre typer brændere i den norske del af selskabet. Det var blevet sent inden vi kom til pladsen og teltene stod så tæt at det ikke ville være forsvarligt at tænde bål, men vi klarede os, indtil aftenlyset forsvandt, med store mængder kiks og chokolade til deling.

Om lørdagen vågnede vi med regndråbers dryppen mod teltdugen. Det var en diset og fugtig morgen, hvor søen lå helt blank omkring os. Vi fik pakket lejren, og omkring kl. 10 fik vi igen vand under kajakerne. Nu var der ikke andet at gøre end at ro ud samme vej som vi kom ind. Også denne dag var vi heldige, da strømmen nu var vendt og derfor bar os ud igennem kanalerne. Undervejs kunne vi byde velkommen til en roer der havde forladt os torsdag aften, men måtte desværre også sige farvel til de to andre danskere der valgte at stoppe turen her.

Vejret var fortsat diset med korte regnbyger, men til gengæld forholdsvis lunt. Turen gik nu ud af de beskyttende fjorde til de ydre skær med kurs mod Homborsund fyr. Der var noget vind fra syd (5-7 m/s) og vi skulle netop mod syd, så vi fik lidt at arbejde med. Alt i alt viste Norge sig fra en noget anderledes side end det vi havde oplevet de foregående dage. Vi fortsatte dog ufortrødent og da vi nåede Homborsund fyr passede det udmærket med

en frokostpause. Fyrpasserboligen drives af den norske turistforening ligesom fjeldhytter, der kan lejes til overnatning, hvis man skulle få brug for en mere luksuriøs nat. Vi havde ikke lige behov for overnatning, men var glade for at der var åbent i en lille sidebygning, hvor loftet var frit tilgængeligt og vi derfor kunne nyde frokosten i ly og læ.

Dagens næste etape gik mod Lillesand og klubbens domicil på havnen. Der var mulighed for at vælge en rute indenskærs, men vi valgte at gå igennem nogle små laguner og videre ud i det åbne hav. Til gengæld ændrede vi kurs, så vi ikke skulle lige mod vinden, men kunne ro i sidevind med store bløde bølger ude fra Skagerrak. Vejret var klaret lidt op og det var ganske behageligt ro-vejr. På vej ind mod Lillesand gik vi igennem endnu en smal passage, der kaldes Grunnesund. Her fik vi virkelig mærket hvordan vejret kan være uforudsigeligt på disse kanter. Vinden der jo hele dagen havde været sydlig kom nu med fuld kraft imod os, selvom kursen var nordvest – en rigtig skærgårdseffekt.

På havnen i Lillesand sagde vi farvel til nogle deltagere, mens resten af os roede ud til turens sidste lejrplads, hvor vi benyttede aftenen til at gøre et godt indhug i resterende snacks og rødvin.

Søndag morgen kl. 07:00 blev vi vækket brutalt af kanonskud. Nå ja, det var jo 17 maj – Norges nationaldag, så den norske hær og flåde indtog traditionen tro landet med løst krudt, og nordmændene pyntede telte og kajakker og hvad der ellers pyntes kunne med norske flag. Efter morgenmaden og den sidste pakke af kajakker var der tid til en sidste tur i den lillesandske skærgård. Og her fik vi endnu engang bekræftet, at skærgården er hullet som en ost. Uanset hvilke massive skær vi satte kursen imod, var der altid en vej eller passage igennem. En flot afslutning på turen.

Efter denne sidste lille skærgårdsrundtur fik vi set Norge i feststemning og nationaldragter inden vi vendte snuden mod Kristiansand og færgen til Danmark, en god oplevelse rigere.

